

Meester Ton gaat met pensioen. Wat zal hij worden gemist!

door Rob Klaassen

Ton van der Linden, beter bekend als meester Ton, gaat na 41 jaar als onderwijzer op de Biltse Michaëlschool te hebben gewerkt met pensioen. Op donderdag 11 juni neemt hij officieel afscheid op school.

We spraken met hem over diverse aspecten waarmee hij in zijn lange carrière in het onderwijs zoal mee te maken heeft gehad. Ook hebben we met een afvaardiging van leerlingen uit de groepen 6, 7 en 8 gesproken hoe zij het hebben ervaren om bij meester Ton in de klas te hebben gezeten

Afspraak is afspraak

Ton vertelt dat hij nog gewoon heeft gewerkt met een bord en een krijtje. 'Ik was toen vaak uren bezig om een mooie tekening op het bord te maken, die ik de volgende dag bij m'n les zou kunnen gebruiken. Nu heb ik met een druk op de knop een volledig filmpje met alles erop en eraan. Maar het is en blijft een hulpmiddel. Niets meer, niets minder. Het vak van onderwijzer staat of valt met de relatie tussen de leerkracht en de kinderen. Hoe krijg ik de kinderen ergens enthousiast voor zodat ze er mee aan de slag gaan? Hoe kan ik ze ergens warm voor krijgen? Ik had het altijd in mijn klas leuk en gezellig, maar tegelijkertijd probeerde ik streng en consequent te zijn. Soms kan er worden onderhandeld over bepaalde zaken, maar afspraak is afspraak. Iedereen weet precies wat ze aan mij hebben. Als die sfeer goed is, dan heb je een klimaat in je klas, dat zich leent voor kennisoverdracht. Wat dat betreft is er nooit iets veranderd. Ja, de kinderen zijn tegenwoordig wat meer visueel ingesteld dan vroeger. Hoe je het ook wendt of keert, je moet tegenwoordig meer uit de kast trekken dan vroeger het geval was om de kinderen letterlijk bij de les

te houden. Waarschijnlijk komt dit toch door de invloed van TV, smartphones, iPads, e.d'.

Gemotiveerd

De 41 jaar zijn volgens Ton voorbij gevlogen. Onwaarschijnlijk snel. 'Ik heb het lesgeven en het werken met kinderen altijd fantastisch gevonden. Het leukste werk dat je kunt doen. Het is iedere dag weer anders. Je werkt met mensen en elk mens is verschillend. Mijn grootste motivatie is altijd geweest om met mijn onderwijs de kinderen letterlijk verder te helpen in dit leven. Vaak kreeg ik een kind in de klas dat onzeker, schrikachtig, teruggetrokken was. Ik investeerde veel in zo'n kind om er achter te komen waarom zo'n kind zo'n houding had. Door aan zo'n kind extra aandacht te schenken krijgt het meer zelfvertrouwen. Na verloop van tijd zie je zo'n kind opbloeien. Als je dan een jaar later datzelfde kind zelfbewust, recht op door de school ziet lopen, dan kan ik m'n geluk niet op. M'n motivatie is dus de leerling als mens verder te helpen in dit leven. Ze op weg te helpen, aan de hand nemen, zodat ze zelfbewuster in het leven komen te staan'.

ADHD

Op de vraag hoe het nu komt dat er tegenwoordig zoveel kinderen worden geïndiceerd met ADHD heeft Ton een wat genuanceerd verhaal. 'Wij zijn tegenwoordig beter in staat om precies na te gaan wat de belemmeringen van een kind in het leerproces zijn. Ik had vroeger ook al kinderen in mijn klas die

nogal druk waren en die ook niet zo goed konden leren. Tegenwoordig zouden die het etiket ADHD opgeplakt krijgen. Ik moest ook met die kinderen op een positieve manier omgaan en ze toch zoveel mogelijk zien bij te brengen. Ik probeerde dat vaak door er extra aandacht aan te besteden, wat vaak positief uitpakte. Tegenwoordig weet je dus veel beter wat er aan de hand is en hoe dat kunt aanpakken. Je kunt dus doelgericht werken. Wat er tegenwoordig toch ook wel speelt is dat kinderen wel heel veel moeten. Ze hebben clubjes, naschoolse opvang, ze willen er graag bij horen. Ze hebben daar al een dagtaak aan. Het leren kan daardoor een ondergeschoven kindje worden. En dan zwijg ik nog maar van sommige ouders die vinden dat hun kinderen per se succesnummers moeten worden, waar alles voor moet wijken. Vind je het dan verwonderlijk dat sommige kinderen wat gestrest in het leven staan?'

Adjunct

Ton is 1985 benoemd als adjunct-directeur van de school. In 2006 is hij hiermee gestopt. 'Ik heb toen bewust een stap terug gezet. Waarom? Omdat ik toen inzag dat er zoveel tijd in dat adjunct-directeurschap ging zitten dat dit ten koste zou gaan van mijn lesgeven in de klas. Ik wilde onderwijs blijven geven. Ik heb 40 jaar deel uitgemaakt van de gemeentelijke sportcommissie. Ik heb nog meegeholpen met het organiseren van de Biltse Sportdagen. Ik heb het altijd erg leuk gevonden om dit te kunnen doen'.

'Ik ben sedert enkele jaren contactpersoon voor de Marnix PABO. Ik vind het ontzettend leuk om stagiaires te begeleiden om het onderwijsvak onder de knie te krijgen. Het is heel anders om echt voor de klas te staan, dan wat je leest in de boekjes. De praktijk is veel genuanceerder. Ze te leren consequent te zijn en te blijven en ze duidelijk te maken dat wat je geeft, je ook weer terugkrijgt'.

Missen

Ton: 'Allereerst het dagelijks contact met de leerlingen en ook de sfeer op school. We hebben een fantastisch fijne school met fantastische collega's en ouders. Je voelt je hier als in een warm bad. Maar ook m'n dagelijkse contact met m'n collega Tom van Straalen. Ik ken

Tom al vanaf de St. Joseph kweekschool. Toen fietsten we al samen van Zeist naar Utrecht. We zijn beiden al 41 jaar onderwijzer hier op de Michaëlschool: meester Ton en meester Tom. Nu fietsen we bijna dagelijks samen van Houten naar De Bilt. We hebben altijd van alles te bespreken. De politiek, de sport, de school, situatie thuis. Soms zelfs zoveel dat we een extra rondje Bunnik nodig hebben om alles voor schooltijd besproken te hebben'.

'Ik ga thuis wat meer doen. Mijn vrouw, die ik hier als onderwijzeres heb leren kennen, geeft nog onderwijs in Houten. Ik ga het huishouden en het koken voor mijn rekening nemen. Verder fotografie dat is al jarenlang mijn grote hobby. Ook hoop ik toch ook nog zo nu en dan hier te kunnen komen invallen'.

Spekkie na een maand verkering

Groep 8: Gabriëlle (l), Sophie en Elfi (r) zeggen dat meester Ton zo fantastisch over geschiedenis kon vertellen: 'Net of die er zelf bij was geweest. Hij kon erg goed orde houden. Hij was streng, maar toch heel gezellig. Iedereen vindt 'm heel erg aardig. Tijdens iedere pauze ging hij voorlezen. Het was altijd spannend. Het leukste vonden wij dat je een spekkie kreeg als je een maand verkering had. Soms was het wel eens geen maand, maar dat zeiden we dan niet'.

Chaos en toch veel leren

Groep 7: Pleun, Sien en Pieter Jelle vertellen dat ze een erg drukke en chaotische klas zijn. Op de vraag waarom zeggen ze dat ze altijd overal commentaar op hebben, vragen stellen en moeilijk doen. 'Het is altijd chaos bij ons. Maar meester Ton heeft een heel harde stem. Hij maakte altijd grapjes over ons en we konden het met hem allemaal bespreken. We hebben heel veel van 'm geleerd. Het leukste was dat hij veel muziek maakte en zelf de liedjes schreef. Een heel erg aardige meester'.

Lievelingsmeester

Groep 6: Rosa, Florian en Maud zeggen dat het altijd zo gezellig was in de klas met meester Ton. 'Hij kon zo goed uitleggen. Jammer dat hij weggaat, maar ja het moet een keer gebeuren. Hij is onze lievelingsmeester. Hij is zo grappig. Hij maakte het leren zo leuk. Hij vertelde altijd wat hij meegemaakt. Bij voorbeeld toen hij in Barcelona was geweest'. Ze zeggen nog bij het weggaan: 'Het was echt een topmeester meneer'.

advertentie

PRIK MET EEN RIETJE Uitdagend & Duurzaam
SPEELGOED
Boeken & Spellen
www.prikmeteenrietje.nl

Nijepoort legt bloemen

De Stichting B-17 monument Groenekan heeft zich ingezet om een monument te realiseren in Groenekan ter nagedachtenis aan de noodlanding van een Amerikaanse B-17 bommenwerper op 28 mei 1944 in

de weilanden ten zuiden van Groenekan. Dat monument is 70 jaar na dato, op 28 mei 2014 onthuld aan de Versteeglaan in Groenekan. Basisschool De Nijepoort in Groenekan vindt het belangrijk om met

hun leerlingen te praten over wat er gebeurd is. Generaal Ivo de Jong kwam vrijdagochtend 29 mei in de groepen 7 en 8 van de Nijepoort vertellen over de neergestorte B17. [HvdB]

Op donderdagochtend 28 mei liepen de leerlingen van groep 7 en 8 naar het monument, waar vervolgens bloemen werden gelegd. [foto Reyn Schuurman]